

- 3) При утвърдителен отговор на предходния въпрос, изпълнено ли е условието за установяване на фактическата обстановка въз основата на обективни факти, ако в производство, в което данъчният орган счита икономически връзка между данъчнозадълженото лице, което иска да упражни правото [на приспадане на ДДС], и неговия подизпълнител за ирационална и необоснована единствено въз основа на показанията на част от служителите на подизпълнителя, без да определи с оглед на обективни факти характеристиките на стопанската дейност, предмет на договора, нейните специфични особености и съответния икономически контекст, както и без да изслуша управителите на данъчнозадълженото лице и на предприятията подизпълнители, които са част от веригата, разполагаша с правомощия за вземане на решения, и има ли значение при това положение дали данъчнозадълженото лице или участниците във веригата разполагат с възможности за изпълнение на престациите и необходимо ли е в това отношение да бъде привлечено нещо лице?
- 4) Съвместими ли са с разпоредбите на Директива 2006/112 и с принципа на ефективност тълкуване в националното право и национална практика, съгласно които, ако са изпълнени материалните и формалните условия [за приспадане на ДДС] и са взети мерките, които [разумно] могат да се изискват, данъчният орган, основавайки се на обстоятелства, които съгласно практиката на Съда не обосновават [отказа да се приспадне ДДС] и не са обективни, приема за доказано наличието на данъчна измама и отказва правото [на приспадане на ДДС] единствено поради наличието на тези обстоятелства в тяхната съвкупност при достатъчно голям брой от проверяваните участници в установената верига?

(¹) Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

Жалба, подадена на 23 август 2019 г. от г-жа Sigrid Dickmanns срещу определението на Общия съд (шести състав), постановено на 11 юни 2019 г. по дело T-538/18 — Sigrid Dickmanns/Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост

(Дело C-631/19)

(2020/C 95/08)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Sigrid Dickmanns (представител: Н. Tettenborn, Rechtsanwalt)

Друга страна в производството: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост

С определение от 5 февруари 2020 г. Съдът на Европейския съюз (шести състав) реши да отхвърли жалбата и постанови, че загубилата делото страна следва да понесе направените от нея съдебни разноски.

Преюдициално запитване от Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság (Унгария), постъпило на 4 септември 2019 г. — BAKATI PLUS Kereskedelmi és Szolgáltató Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Дело C-656/19)

(2020/C 95/09)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподател: BAKATI PLUS Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

Отговорник: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Преюдициални въпроси

- 1) Съвместима ли е с член 147 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност⁽¹⁾ (наричана по-нататък „Директивата за ДДС“) практиката на държава членка, при която понятието „личен багаж“, установено като концептуален елемент на освободената от данък върху добавената стойност доставка на стоки за чуждестранни пътници, се отъждествява с понятието „лични вещи“, използвано в Конвенцията върху митническите улеснения в полза на туризма, подписана в Ню Йорк на 4 юни 1954 г. и в Допълнителния протокол към нея, и с понятието „багаж“, определено в член 1, точка 5 от Делегиран регламент на Комисията (ЕС) 2015/2446 за допълнение на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на подробни правила за някои от разпоредбите на Митническия кодекс на Съюза?
- 2) При отрицателен отговор на предходния преюдициален въпрос, как трябва да се определи понятието „личен багаж“ в член 147 от Директивата за ДДС, като се има предвид, че посочената директива не дава определение за него? Съвместима ли е с разпоредбите на общностното право национална практика, при която данъчните органи на държава членка вземат предвид само „обичайното значение на израза“?
- 3) Следва ли членове 146 и 147 от Директивата за ДДС да се тълкуват в смисъл, че когато дадено данъчнозадължено лице няма право на освобождаването на доставки на стоки, предвидено в член 147 от посочената директива в полза на чуждестранни пътници, трябва да се провери дали евентуално е приложимо освобождаването на доставки на стоки за износ по член 146 от същата директива, дори ако не са изпълнени митническите формалности, предвидени в Митническия кодекс на Съюза и в делегираното законодателство?
- 4) Ако отговорът на предходния преюдициален въпрос е в смисъл, че когато освобождаването в полза на чуждестранни пътници не е приложимо, сделката може да бъде обект на освобождаване от ДДС при износ, правната сделка може ли да се квалифицира като освободена от ДДС доставка на стоки за износ въпреки изразеното от клиента намерение към момента на поръчката?
- 5) При утвърдителен отговор на трети и четвърти преюдициален въпрос, в случай като разглеждания, при който към момента на доставката на стоките издателят на фактурата е знаел, че те са закупени с цел препродажба, но чуждестранният купувач въпреки това е искал да ги изведе от страната в съответствие с режима за чуждестранни пътници, поради което издателят на фактурата е действал недобросъвестно, като е попълнил предвидения за целта формуляр на заявлението за възстановяване на данъка съгласно посочения режим, и като е възстановил поради освобождаването в полза на чуждестранни пътници начисления данък върху добавената стойност, съвместима ли е с членове 146 и 147 от Директивата за ДДС и с принципите на данъчен неутралитет и пропорционалност на правото на Съюза практиката на държава членка, при която данъчният орган отказва възстановяване на данъка, неправилно деклариран и платен за доставка на стоки за чуждестранни пътници, без да квалифицира тези сделки като доставка на стоки за износ и без да извършва съответната корекция, макар да е безспорно, че стоките са напуснали Унгария като пътнически багаж?

⁽¹⁾ ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7.

Преюдициално запитване от Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Унгария), постъпило на 27 септември 2019 г. — Boehringer Ingelheim RCV GmbH & Co. KG Magyarországi Fióktelepe/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Дело C-717/19)

(2020/C 95/10)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподател: Boehringer Ingelheim RCV GmbH & Co. KG Magyarországi Fióktelepe

Ответник: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága